

odvolací lhůta žalobkyně doručením německého vyhotovení rozsudku k rukám jejího procesního plnou mocí vykázaného právního zástupce, tedy dne 26. dubna 1935, a že, poněvadž každá strana má jen jednu odvolací lhůtu, návrhem jejího zákonného zástupce o doručení vyhotovení rozsudku v jazyku státním nemohla býti snad pro tohoto založena zvláštní odvolací lhůta odchylná od odvolací lhůty pro stranu samotnou. Tento návrh proto nemohl míti vlivu na běh odvolací lhůty v projednávaném případě, obzvláště ji nemohl přerušiti anebo staviti, a odvolací lhůta proto skončila se pro žalobkyni dnem 10. května 1935.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu z důvodů uvedených v právní větě tohoto rozhodnutí dodav, že žalobkyně byla nadto zastoupena ve sporu právním zástupcem svého jazyka a rozsudek byl tomuto zástupci doručen, takže nemá ani proto důvodu ke stížnosti.

Čís. 14804.

K § 1483, první věta, obč. zák.

Záruční prohlášení není zástavou ve smyslu § 1483, první věty, obč. zák.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Rv I 2620/33.)

Žalovaná zaručila se písemným prohlášením do 60.000 Kč za firmu K., již byly svěřeny žalujícímu státem práce stavitelské. Poněvadž firma K. neodstranila závady, jež byly na stavbě zjištěny, učinil tak svým nákladem žalující stát a požaduje náhradu jeho v žalované výši na žalované z důvodu jejího rukojemství. Žalovaná namítla proti žalobě též promlčení nároku. P r v ý s o u d uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y : Záruční listina, již má žalující v rukou, byla podle znění podmínek pro provedení stavby sjednaných složena jako vadium a kauce a má sloužiti jako zástava za veškeré nároky stavebníka, žalujícího, proti podnikateli. Šlo o smlouvu rukojemskou podle § 1326 obč. zák. Avšak zástavní věřitel musí míti možnost z předmětu zástavy, kdyby pohledávka jeho v určený čas splněna nebyla (§§ 447, 448 obč. zák.), realizaci zástavy se uspokojiti. Listina však zakládá pouhé osvědčení nároku a závazku (§ 294 c. ř. s. a § 1346 obč. zák.), sama o sobě nemá ceny majetkové, jí pouze se utvrdil obligační nárok věřitele vůči hlavnímu dlužníku a závazek tohoto (§ 1346 obč. zák.). Na jejím podkladě může věřitel svůj nárok vůči rukojemnímu uplatňovati, nemůže však dražbu její žádati (§ 461 obč. zák. a §§ 264—282 ex. ř.). Žalovaná zaručila se za řádné provedení prací stavitelských pro úřední budovu firmou K. a žalující domáhá se náhrady nákladu spojeného s provedením nutných a neodkladných oprav na vadném díle firmy K. Podle tvrzení žaloby byly závady zjištěny při superkolaudaci, provedené dne 24. února 1928, a práce opravné provedeny byly podle účtů ze dne 18. října, 20. listopadu a 1. prosince 1928 a 7. srpna 1929. Jde o správu pro vady díla podle § 1167 obč. zák. a předmětem žalobního nároku je náhrada škody žalobci vzešlé vadným provedením díla, nárok tento byl však proti žalované uplatněn teprve žalobou, podanou dne 24. listopadu

1932, již po uplynutí lhůty tříleté a je tudíž promlčen (§ 1489 obč. zák.). Poněvadž o zástavu podle §§ 447, 448, 451 a 461 obč. zák. nejde, nemůže se žalobce dovolávat ustanovení § 1483 obč. zák., podle kterého právo zástavní se nepromlčí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Je nerozhodné, zda se žalovaná před procesním soudem dovolávala také prekluse nároku, pokud by šlo o nárok ze správy, když namítala, že nárok je uplynutím tříleté lhůty promlčen, čemuž žalující strana odporovala mezi jiným také poukazem k předpisu § 1483 obč. zák. o. Odvolací soud mluví sice také o nároku ze správy, ale uvádí hned, že předmětem žaloby je náhrada škody a dovozuje na základě závazného skutkového zjištění o době superkolaudace a podání žaloby, že nárok je promlčen. Třebaže odvolací soud uvádí, že záruční listina, kterou má žalující strana v rukou, byla složena jako vadium a kauce a má sloužiti jako zástava za veškeré nároky žalující strany, je zřejmé, že odvolací soud ji za takovou ruční zástavu, jakou má na mysli § 1483 obč. z. o., nepovažuje, což také blíže odůvodňuje. Nelze přistoupiti ani na fikci nebo konstrukci ani na výklad, jaký podává žalující strana podle domnělého úmyslu stran. Pro úmysl stran nebylo uvedeno nic než obsah zadávacích podmínek. Obsah jejich však v odstavci 15 nedává dosti podkladů k extensivnímu výkladu žalující strany. Firma K. byla ovšem povinna složit vadium, které by přešlo v kauci, což je zajisté účelem vadia. Vadium mělo býti složeno na hotovosti nebo v cennostech, na kterých by mohlo vzniknouti zástavní právo. Od této povinnosti mohl se však uchazeč podle zadávacích podmínek sprostiti také záruční listinou. Jestliže byla taková listina vzata do úschovy žalující strany, nevzniklo tím zástavní právo na listině, která není cenným papírem v technickém slova smyslu, nýbrž zůstalo jenom při zajištění zárukou (§ 1343 obč. z. o.), kterou zadávací úřad podle zadávacích podmínek uznal za přípustnou. Na základě onoho záručního prohlášení mohla ovšem žalující strana proti žalované uplatniti všechny nároky, jež by byla mohla uplatniti proti firmě K., pokud nároky ty nezanikly promlčením, jež liberuje také rukojmí. Jestliže se tedy žalující místo ruční zástavy spokojila jenom záručním prohlášením, nelze to vykládati beze všeho tak, že přes to mělo býti zabráněno také promlčení podle § 1483 obč. z., jehož podmínek zde není, když ani není jisté, zda si zúčastněné osoby při právním jednání, o které šlo, onen předpis obč. z. uvědomily.

Čís. 14805.

Na rozluku manželství nelze uznati z jiného důvodu, než který byl žalobou uplatněn výslovně jako takový.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Rv I 2358/35.)